

Anna erbjuder läsning av österländska myter, fabler från den assyriska muntliga traditionen.

Den muntliga berättarformen från generation till nästa generation

Ofta skedde det i berättelser med fabelns form. Många fabler härstammar från Indien där de skrevs ner och samlades i bokform redan på 300 – talet f. Kr. Så småningom överfördes de till Mellanöstern och översattes till bland annat persiska och assyriska på 500-talet. De nedtecknade fablerna var avsedda i första hand för kungar och ämbetsmän. I vissa delar av Mellanöstern där det skrivna ordet förlorade sin makt med tiden fanns berättelserna enbart som muntliga berättelser.

Den äldre generationen assyrier använder än idag sagor och fabler från det gamla Mesopotamien när de yngre ska fostras. Även föräldrar, samhällsdebattör och opinionsbildare inom det assyriska folket använder fablerna i undervisningssyfte precis som deras förfäder gjorde. Olika händelser i samhället och livet får sin kommentar av en av de gamla berättelserna. På så vis vill man förmedla kunskap om vad som enligt traditionen är rätt eller fel, och om det moraliska ansvar som alla förväntas ha. På detta sätt har man behållit sin berättarkonst i mer än tvåtusen år.

Berättelserna är tidlösa, symboliska och filosofiska. Fablerna handlar om etik och moral, om barnuppfostran, om godhet och ondska, om rätt och fel. De skrevs av filosofer och lärda personer och gav vishet och kunskap till kungar, furstar, ämbetsmän - men även till folket. Genom att läsa eller lyssna på fablerna kunde var och en få vishet. Furstarna lärde sig hur de bättre skulle styra sina riken och undersåtar. Ämbetsmän fick råd om hur de skulle klara sin ämbetsmannakarriär bättre och den vanliga människan fick råd om hur hon skulle leva ett gott liv.

Fortfarande anses fablerna ge vishet för dem som lyssnar till dem. Genom att försöka förstå och tolka sagor, fabler och myter lär vi oss hur människor tänker och vad som styr deras sätt att leva. I en fabel är allt möjligt. Döda kan uppstå, djur uppträder med mänskligt språk och mänskliga omdömen. Via djuret kunde man förmedla det som en människa behövde höra utan att riskera att kränka eller förarga personen.